

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně **H. J. – S. C., s.r.o.**, se sídlem J. L., J., zastoupené Mgr. Petrem Zíkou, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 225, 256 01 Benešov, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1042/1.30/14/14.3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1042/1.30/14/14.3, a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj ze dne 21. 2. 2014, č. j. 2510/4.71/14/14.3, se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 16.342,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou k poštovní přepravě dne 25. 4. 2014 se žalobkyně podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1042/1.30/14/14.3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž došlo ke snížení pokuty uložené žalobkyni rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj se sídlem v Praze (dále jen „inspektorát“) ze dne 21. 2. 2014, č. j. 2510/4.71/14/14.3. Rozhodnutím inspektorátu byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 375/2011 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), za což jí byla dle ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) tohoto zákona uložena pokuta ve výši 300.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1.000,- Kč. Rozhodnutím žalovaného

došlo k částečné změně rozhodnutí inspektorátu, a to tak, že uložená pokuta byla snížena na 250.000,- Kč.

Žalobkyně namítala, že rozhodnutími inspektorátu a žalovaného byla zkrácena přímo na svých právech, tato rozhodnutí jsou nezákonná a uvedené orgány překročily meze správního uvážení. Právní závěry vyvozované ze skutkových zjištění jsou nesprávné, což vede k nezákonnému rozhodnutí. Porušení pravidel spravedlivého řízení při vyvozování skutkových i právních závěrů ze zjištěných skutečností vedlo k vydání nezákonných rozhodnutí, která zkracují práva žalobkyně a významným způsobem ji poškozují. Žalobkyni nebyly prokázány znaky závislé práce a porušení zákona o zaměstnanosti. Inspektorát a žalovaný rozhodovali na základě neprokázaných skutečností, vytvářeli domněnky, ze kterých dovozovali zcela nesprávné závěry pro své rozhodnutí. Při postihování nelegální práce musí být v řízení prokázáno naplnění všech jejích znaků jako soustavnosti, vztahu podřízenosti, osobní či hospodářské závislosti. V průběhu řízení došlo k porušení zásady materiální pravdy podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zásady vyšetřovací obsažené v § 50 odst. 3 správního řádu. Skutkový stav věci nebyl zjištěn úplně a nemá oporu v provedeném dokazování. Rozhodnutí jsou vydána na základě jediného důkazu, a to záznamu o kontrole ze dne 24. 4. 2012. Zásada materiální pravdy vyžaduje, aby správní orgán postupoval při své činnosti tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nebudou žádné pochybnosti. Inspektorát se spokojil pouze s provedením důkazu záznamem o kontrole a další důkazy neprováděl. V řízení měly být provedeny řádné výsledky pana T. G. a pana T. G. (dále rovněž jen „svědci“). Záznam o kontrole nemůže být dostatečným podkladem pro úplné zjištění skutkového stavu věci. Byl pořízen ještě před zahájením správního řízení a bez přítomnosti tlumočníka. Svědci nebyli občany České republiky a neovládali český jazyk. Inspektorát tak měl provádět další dokazování. Ačkoliv to žalobkyně navrhovala, nebyl jejich výslech bezdůvodně proveden. V daném případě se jedná o sankční správní řízení zahajované z úřední povinnosti, které by mělo vyžadovat zvláštní důraz na naplnění zásady materiální pravdy. Skutkový stav tak nemá dostatečnou oporu ve spisové dokumentaci a při jeho zjišťování byl porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonitost. Z tohoto důvodu žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a zároveň rozhodnutí inspektorátu.

Žalovaný ve svém vyjádření nejprve stručně shrnul průběh kontroly a následného správního řízení ve věci správního deliktu žalobkyně. Následně uvedl, že setrvává na svém rozhodnutí, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Inspektorát i žalovaný postupovali v souladu se zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací. Vycházeli z protokolu o výsledku kontroly, čestných prohlášení svědků, z výpisu z veřejného rejstříku k osobě jednatele žalobkyně (pan Ing. G. L.; dále jen „jednatel žalobkyně“) a z vyjádření žalobkyně ve věci. Protokol o výsledku kontroly byl vzat za rozhodný s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně kontrolní zjištění nezpochybnila postupem podle § 41 odst. 1 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. (dále jen „zákon o inspekci práce“). V případě protokolu o výsledku kontroly byl proveden důkaz listinou. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně, neboť z protokolu o výsledku kontroly jednoznačně vyplývá, že svědci vykonávali pro žalobkyni závislou práci na jejím pracovišti. Proto inspektorát nepřistoupil k provedení důkazů jejich svědeckými výpověďmi. Provedení těchto důkazů by bylo obtížné, neboť je velmi pravděpodobné, že dotyční cizinci se nacházejí v místě svého bydliště na území Maďarska. Námitkou ohledně tlumočení při kontrole se žalovaný nezabýval, neboť ji žalobkyně v odvolání nevznesla. Žalovaný a inspektorát nahlíží na činnost svědků jako na závislou práci. Jednatel žalobkyně tvrdil, že svědci pro žalobkyni pracovali bez nároku na mzdu a za práci jim bylo poskytnuto ubytování se stravou. Žalobkyně tak činila na základě

žádosti příbuzného jednatele žalobkyně pracujícího v psychiatrické léčebně v Maďarsku, neboť to mělo svědkům prospět. Tvzení žalobkyně, že se jednalo o výkon činnosti v rámci léčebné terapie, nebylo žalobcem v průběhu správního řízení žádným relevantním způsobem doloženo. Co do naplnění znaků závislé práce odkázal žalovaný na odůvodnění rozhodnutí inspektorátu. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žalobkyně v replice setrvala na svém názoru, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí trpí takovými vadami, které mají za důsledek jeho nezákonnost, a že v průběhu řízení nebyly prokázány základní znaky závislé práce vymezené v § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění zákona č. 167/2012 Sb. Ve zbytku odkázala na obsah podané žaloby.

Soud po zjištění že žaloba je včasná a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 20. 7. 2012 bylo žalobkyni doručeno oznámení oblastního inspektorátu o zahájení správního řízení, čímž bylo zahájeno řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se měla dopustit tím, že umožnila svědkům a další fyzické osobě výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, tedy výkon závislé práce mimo základní pracovněprávní vztah, čímž porušila § 3 zákoníku práce. Správní řízení bylo zahájeno na základě kontroly zakončené protokolem o výsledku kontroly ze dne 25. 5. 2012, která byla provedena v provozovně žalobkyně dne 24. 4. 2012 na adrese jejího sídla.

Uvedeným usnesením zahájil inspektorát správní řízení rovněž pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti. V tomto rozsahu nicméně bylo správní řízení zastaveno usnesením inspektorátu ze dne 27. 5. 2013, č. j. 9643/4.71/13/14.3. Ve vztahu k jedné ze tří uvedených fyzických osob bylo dále jednání žalobkyně v průběhu řízení překvalifikováno na správní delikt podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce, kterého se žalobkyně měla dopustit tím, že s touto osobou jako zaměstnavatel neuzavřela dohodu o provedení práce v písemné formě, ale pouze ve formě ústní. I ve vztahu k tomuto správnímu deliktu bylo řízení zastaveno, a to usnesením inspektorátu ze dne 5. 12. 2013, č. j. 19998/4.71/13/14.3.

Inspektorát rozhodnutím ze dne 21. 2. 2014, č. j. 2510/4.71/14/14.3, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se měla dopustit tím, že umožnila svědkům nejméně dne 24. 4. 2012 výkon závislé práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti bez uzavřeného základního pracovněprávního vztahu, a to na pracovišti žalobkyně na adrese jejího sídla, kde svědci stavěli přístřešek pro koně. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 300.000,- Kč a byla jí uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Toto rozhodnutí bylo vydáno poté, co žalovaný dvakrát předcházející rozhodnutí inspektorátu ze dne 18. 9. 2012 a ze dne 27. 5. 2013 k odvoláním žalobkyně zrušil a vrátil věc inspektorátu k novému projednání, a to svými rozhodnutími ze dne 21. 3. 2013 (zrušeno rozhodnutí ze dne 18. 9. 2012) a ze dne 8. 7. 2013 (zrušeno rozhodnutí ze dne 27. 5. 2013).

Proti rozhodnutí inspektorátu ze dne 21. 2. 2014 podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, že snížil výši pokuty na 250.000,- Kč a ve zbytku rozhodnutí inspektorátu potvrdil. Napadené rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobkyně dne 27. 3. 2014.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.

Podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.

Podle § 2 odst. 2 zákoníku práce musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.

Jako důvodnou shledal zdejší soud žalobní námitku, podle které inspektorát a žalovaný při zjišťování skutkového stavu porušili ustanovení o řízení před správním orgánem, což způsobilo nedostatečnost skutkových zjištění. Předně je třeba poukázat na to, že předcházející správní řízení bylo řízením ve věci správního deliktu, který je svou povahou trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva“) [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24]. Pro tato řízení platí zvýšené požadavky pro vyhledávání rozhodných skutečností (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Žalobkyně správně poukazuje na povinnost inspektorátu a žalovaného postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. § 3 správního řádu), a povinnost i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (srov. 50 odst. 3 správního řádu). V projednávané věci je rozhodné, zdali žalobkyně umožnila svědkům výkon nelegální práce, tedy závislé práce mimo pracovněprávní vztah. K tomu tedy měli inspektorát a žalovaný povinnost zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž měl i bez návrhu zjišťovat rozhodné okolnosti svědčící jak ve prospěch, tak i neprospěch žalobkyně. Soudu má za to, že tak neučinili.

Z rozhodnutí inspektorátu ze dne 21. 2. 2014 a napadeného rozhodnutí vyplývá, že rozhodující podklad pro závěr, že se žalobkyně jednání, které je jí kladeno za vinu, dopustila, představoval protokol o výsledku kontroly ze dne 25. 5. 2012, který vychází ze záznamů vyhotovených dne 24. 4. 2012 na pracovišti žalobkyně inspektorátem. Z obou záznamů podepsaných svědky vyplývá, že práci vykonávali na pracovišti H. J. od 22. 2. 2012, v době kontroly stavěli přístřešek pro koně, neměli uzavřenou pracovní smlouvu, ani dohodu o pracích vykonávaných mimo pracovní poměr, neměli stanovenou pracovní dobu a nebyla vedena evidence jejich pracovní doby, přičemž pro jinou právnickou či fyzickou osobu nepracují. Kolonky týkající se výplaty mzdy a kolegů na pracovišti jsou v obou případech proškrtnuty nebo nevyplněny. U otázek, komu jsou podřízeni, kdo jim přiděluje práci, kdo kontroluje její provedení a komu patří výrobní prostředky, je uvedeno jméno jednatele žalobkyně. V protokolu o výsledku kontroly inspektorát pouze převzal tyto skutečnosti s doplněním, že jednatel žalobkyně k práci svědků následujícího dne uvedl, že pracovali pro společnost bez nároku na mzdu, za práci jim bylo poskytnuto ubytování a strava a že ubytování jim jednatel žalobkyně poskytl na žádost svého příbuzného, který pracuje v psychiatrické léčebně v Maďarsku s tím, že práce v hřebčíně jim prospěje.

Podle soudu by však ze záznamů a v návaznosti na to z protokolu o výsledku kontroly mělo vyplývat co nejvíce skutečností, které umožní posoudit naplnění jak formálních, tak materiálních znaků správního deliktu. V tomto ohledu jsou záznamy a protokol o výsledku

kontroly v kontrastu s již v době kontroly uplatněnou argumentací jednatele žalobkyně příliš stručné (k praktickým nárokům na prokazování nelegální práce srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2014, č. j. 6 Ads 53/2014-36), popř. i neúplně vyplněné, v důsledku čehož je do jisté míry zpochybněn i jejich samotný obsah. V rozhodnutí inspektorátu ze dne 21. 2. 2014 se konkrétně uvádí, že se inspektoři svědků jako občanů Maďarska dotázali, zda rozumí otázkám v českém jazyce a zda žádají tlumočníka, svědci však nerozuměli. Podle protokolu se dobrovolně nabídl Ing. (K.) C. (dále jen „překladatel“), že provede tlumočení z českého do maďarského jazyka. Překladatel však není v záznamu či protokolu o výsledku kontroly blíže identifikovatelný (např. číslo dokladu totožnosti, datum narození, adresa) a není vůbec patrné, v jakém postavení zde vystupoval. Na záznamech je pouze uvedeno jeho jméno a je připojen (zřejmě) jeho podpis, na jednom ze záznamů s poznámkou „přeložil“.

Co do právní úpravy soud uvádí, že kontrola byla u žalobkyně inspektorátem prováděna podle zákona o inspekci práce a zákona o zaměstnanosti. Podle § 44 zákona o inspekci práce se postup při výkonu kontroly podle tohoto zákona řídí částí třetí zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o státní kontrole“). Podle § 26 zákona o státní kontrole se na řízení podle tohoto zákona používal správní řád. Záznamy vyhotovené inspektorátem na pracovišti žalobkyně jsou svou povahou úkonem podle části čtvrté správního řádu (srov. § 158 odst. 1 a § 177 odst. 2 správního řádu). Podle § 154 se přitom v takových případech obdobně použije § 16 správního řádu.

Podle § 16 odst. 3 správního řádu má každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. S ohledem na to, že podle správního řádu a Listiny základních práv a svobod (čl. 37 odst. 4) má právo na tlumočníka každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, a ze spisové dokumentace vyplývá, že toto prohlášení svědci učinili (resp. že nebyli schopni jakékoliv komunikace v českém jazyce, z čehož lze implicitně uplatnění takového požadavku dovodit), měl jim být inspektorátem ustanoven tlumočník zapsaný v seznamu tlumočnicků. S ohledem na povahu kontrolního řízení jako postupu zahajovaného z úřední povinnosti a s ohledem na potřebu odstranění jazykové bariéry na straně inspektorátu nebylo možné zároveň po svědcích požadovat, aby si tlumočníka obstarali na své náklady. Z veřejně přístupné evidence (www.justice.cz) přitom plyne, že překladatel není zapsán v seznamu tlumočnicků jako tlumočník z maďarského jazyka.

Podle § 24 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů může orgán veřejné moci ustanovit tlumočnickem osobu, která není zapsána do seznamu tlumočnicků a má potřebné odborné předpoklady pro to, aby provedla tlumočnický úkon a která s ustanovením vyslovila souhlas a je splněna alespoň jedna z následujících podmínek: 1) pro některý jazyk tlumočník není do seznamu zapsán; 2) tlumočník zapsaný do seznamu nemůže úkon provést; nebo 3) provedení úkonu tlumočnickem zapsaným do seznamu by bylo spojeno s nepřiměřenými obtížemi nebo náklady. Tlumočník nezapsaný do seznamu však nemůže provést tlumočnický úkon, dokud nesložil do rukou orgánu, který jej ustanovil, slib.

Ze správního spisu nevyplývá, že by překladatel byl formálně inspektorátem ustanoven usnesením do role tlumočníka a zejména pak ani to, že, resp. zda složil do pracovníků rukou inspektorátu odpovídající slib. Z toho vyplývá, že záznamy podepsané svědky, ze kterých inspektorát a žalovaný vycházeli, trpí významnými nedostatky, které snižují jejich vypovídací hodnotu o skutečnostech v nich uvedených a nahloďávají jejich důvěryhodnost, protože na překladatele se v důsledku pochybení inspektorátu nevztahovala hrozba trestní odpovědnosti za úmyslně křivé tlumočení podle ustanovení § 347 odst. 1

zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Tento dopad na důvěryhodnost záznamu přitom nelze odstranit ve správním řízení ani dodatečným vyslechnutím překladatele v pozici svědka (srov. § 346 odst. 2 trestního zákoníku).

I kdyby však z hlediska obsahových náležitostí byly záznamy a následný protokol o výsledku kontroly vyhotoveny bez naznačených vad, nemohl se při zjišťování rozhodných skutečností inspektorát spokojit pouze s nimi, a to mimo jiné s ohledem na trestní povahu předcházejícího správního řízení. Z judikatury správních soudů vyplývá, že protokol o kontrole není důkazem neotřesitelným, ale že jeho závěry mohou být zpochybněny důkazy následně ve správním řízení provedenými nebo účastníkem řízení navrženými (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). Při zjišťování a posuzování činnosti prováděné svědky na pracovišti žalobkyně však inspektorát a žalovaný z jiných podkladů v podstatě nevycházel. Inspektorát odmítl přihlédnout k prohlášením, která měli svědci podepsat a která žalobkyně v průběhu řízení předložila, a zároveň nevyhověl opakovanému návrhu na provedení důkazu výpovědi svědků. Inspektorát k tomu v odůvodnění rozhodnutí ze dne 21. 2. 2014 uvedl, že prohlášení nelze posuzovat jako důkazní prostředky prokazující skutečný stav věci, neboť nesplňují podmínky § 53 odst. 5 správního řádu. Inspektorát zároveň nepovažoval předložená čestná prohlášení za důvěryhodná, jelikož jsou naprosto totožná a působí dojmem, že se nejedná o prohlášení skutečně sepsaná svědky. Návrh na provedení svědecké výpovědi inspektorát považoval za účelový, neboť žalobkyně si je podle jeho názoru vědoma, že se svědci nenacházejí na území České republiky, a jejich předvolání není účelné a je nadbytečné, neboť inspektorát má dostatek jiných důkazů, ze kterých je možné spolehlivě zjistit skutečný stav věci. Žalovaný k tomu pak v napadeném rozhodnutí uvádí, že uvedená prohlášení lze použít jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí, ale nejeví se mu jako důvěryhodná, jelikož jsou obě naprosto totožná. Výpověď svědků, jakož i dalších osob považuje žalovaný ve shodě s inspektorátem za nadbytečné, jelikož byl skutkový stav dostatečně zjištěn a provedení výslechu svědků by mimoto bylo obtížné, neboť je velmi pravděpodobné, že dotyční cizinci se nacházejí v místě svého bydliště na území Maďarska.

K tomu zdejší soud uvádí, že z judikatury vyplývá, že nelze souhlasit s tím, aby pokuta za správní delikt byla uložena na základě jednoho jediného podkladu, který byl vyhotoven (v judikované věci jiným správním orgánem) ještě před zahájením řízení o správním deliktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120). Soud souhlasí se žalovaným v tom, že bez ohledu na to, že prohlášení svědků předložená v řízení žalobkyní, nesplňují podmínky podle § 53 odst. 5 správního řádu, je třeba k nim přihlédnout jako k podkladům rozhodnutí a jako takové je třeba je hodnotit. Žalovaný je však vyhodnotil tak, že se sice jedná o prohlášení svědků, ale že nejsou důvěryhodná. V této otázce se přitom shodoval s inspektorátem. Soud však toto posouzení s odkazem na jejich totožný obsah nepovažuje za adekvátní. Pokud totiž veškeré skutkové okolnosti vztahující se k činnosti obou svědků byly zcela totožné (např. občanství, schopnost dorozumět se, důvod pobytu v České republice, místo ubytování, důvod a povaha činnosti pro žalobkyni apod.), nemůže skutečnost, že jsou jejich prohlášení identická, být na újmu jejich pravdivosti; pouze to z hlediska důvěryhodnosti (aniž by byla bez dalšího vyvrácena) naznačuje, že oba svědci na zpracování těchto prohlášení spolupracovali, popř. pro ně tato prohlášení připravila jedna osoba. S ohledem na sankční povahu předcházejícího správního řízení proto měli k těmto prohlášením inspektorát a žalovaný přihlédnout jako k jiným podkladům rozhodnutí a jako takové je hodnotit, a to bez ohledu na to, že obsahují skutečnosti ve prospěch žalobkyně. Jen tak by postupovali v souladu se zásadou materiální pravdy a zásadou vyhledávací obsaženými v § 3, resp. § 50 odst. 3 správního řádu.

Při zjišťování skutkového stavu s ohledem na pochybnosti plynoucí z obrany uplatněné žalobkyní a z jí předložených čestných prohlášení svědků inspektorát dále pochybil tím, že nevyhověl návrhu žalobkyně na provedení výsledku svědků. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „[i]nspekční kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné; na její soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších skutečností zjištěných, například z výpovědi obviněného, z výsledku svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.).“ (rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35) nebo že „[p]ředstava, že k prokázání relevantních skutečností o nelegální práci žalobce stačí výsledky kontrolních zjištění z jediného dne, případně nějaká zjištění z řízení o uložení pokuty jinému subjektu, není bez dalšího udržitelná (rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2012, č. j. 3 Ads 65/2012-30). Inspektorát se měl za účelem vyvrácení či potvrzení obrany žalobkyně snažit provést důkaz výsledkem svědků. Odůvodnění inspektorátu, že si je žalobkyně vědoma, že se tyto osoby nenacházejí na území České republiky, respektive žalovaného, že je velmi pravděpodobné, že dotyční cizince se nacházejí na území Maďarska, nepovažuje soud pro nevyhovění návrhu na provedení důkazu svědeckou výpovědí za dostatečné. Právo dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě řadí Úmluva mezi základní práva obviněného [čl. 6 odst. 3 písm. d)]. Takovýto návrh žalobkyně (navíc opakovaný) proto nemohli inspektorát a žalovaný přejít s pouhým odkazem na možný pobyt svědků na území Maďarska. Lze souhlasit se žalovaným, že v průběhu správního řízení bylo pravděpodobné, že se svědci nachází v zemi svého původu (i jejich výše uvedená prohlášení měla být napsána v Budapešti). I kdyby však tato skutečnost byla jako taková v řízení zjištěna, nepředstavovalo by to bez dalšího důvod pro to, aby inspektorát na provedení výsledku svědků rezignoval.

Analogicky lze poukázat na to, že v trestním řízení se protokol o výpovědi svědka čte v hlavním líčení místo jeho výsledku i přes nesouhlas obžalovaného mimo jiné tehdy, pokud byl výslech řádně proveden a svědek zemřel nebo se stal nezvěstným, pro dlouhodobý pobyt v cizině nedosažitelným, nebo onemocněl chorobou, která natrvalo nebo po dohlednou dobu jeho výslech znemožňuje [srov. § 211 odst. 2 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů]. Pokud by bylo toto pravidlo analogicky a přiměřeně aplikováno v projednávané věci, mohli by inspektorát a žalovaný rezignovat na výslech svědků až v případě, že by bylo postaveno najisto, že svědci jsou v zahraničí a zároveň jsou nedosažitelní. S ohledem na dojezdovou vzdálenost Maďarska se mohl inspektorát alespoň pokusit svědkům doručit předvolání k výsledku s tím, že náklady na cestu by hradil inspektorát (§ 79 správního řádu). Zajistit účast svědků mohl inspektorát rovněž v součinnosti s žalobkyní (§ 50 odst. 2 správního řádu). To platí zvláště tehdy, jestliže záznamy o svědky poskytnutých informacích mají výše uvedené nedostatky a jestliže inspektorát odmítl přihlídnout k prohlášením svědků.

Na riziko pozdější obtížné dosažitelnosti svědků měl inspektorát pamatovat již v době provádění kontroly a měl proto věnovat jejich výsledku odpovídající péči. Tak si měl především již v době sepsání záznamů preventivně ověřit, zda a jak budou v nejbližší době dosažitelní pro eventuální dodatečné provedení výsledku (dotázat se na časový horizont jejich pobytu v ČR a poznamenat si adresu ubytování v ČR, telefonní kontakt či údaje o osobě, přes níž je lze operativně kontaktovat) a po zjištění informace o tom, že výkon práce měl být ve skutečnosti léčebnou terapií, bez zbytečného odkladu zahájit správní řízení, v němž by je závčasů podrobněji vyslechl (ideálně za pomoci tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků), popř. v naléhavých případech alespoň z pozice kontrolního orgánu podrobný výslech provedl formou záznamu. Výslech svědků totiž v dané situaci pro posouzení toho, zda se skutečně žalobkyně dopustila jednání, které je jí kladeno za vinu, má rozhodující význam. Bez provedení tohoto výsledku inspektorátem či žalovaným nebo alespoň snahy o

jeho provedení nelze podle soudu říct, že by tyto orgány postupovaly v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.

Tento výsledek sice lze do jisté míry nahradit např. výsledkem ostatních pracovníků, kteří by mohli mít o dané věci také nějaké povědomí (tzv. přezvědné osoby), popř. výsledkem překladatele Ing. C., ovšem může se ukázat, že tyto osoby s ohledem na jazykovou bariéru bližší informace nemají, resp. v případě překladatele vůbec nemusely být předmětem (dle záznamů poměrně strohých) odpovědí maďarských pracovníků.

Co se týče posouzení postupu inspektorátu a žalovaného při zjišťování skutkového stavu, nelze rovněž souhlasit s názorem, že tvrzení, že činnost svědků na pracovišti žalobkyně byla terapií, muselo být z její strany doloženo lékařskými zprávami. Soud připomíná, že předcházející správní řízení bylo řízením o správním deliktu, kde žalobkyně neměla povinnosti prokazovat svoji nevinu, ale bylo povinností inspektorátu a žalovaného prokazovat její vinu. Pochopitelně předložení listin hovořících ve prospěch tvrzení žalobkyně by zlepšilo její důkazní pozici. Pokud však v řízení žádnou listinu nepředložila, nelze se vypořádat s uvedenou námitkou pouhým odkazem na tuto skutečnost. Podle Nejvyššího správního soudu není obviněný ze správního deliktu povinen se hájit, není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani o nich či o jiných skutečnostech nabízet a předkládat důkazy (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Již v protokolu o výsledku kontroly ze dne 25. 5. 2012 je uvedeno, že svědci pro žalobkyni pracovali bez nároku na mzdu, že za práci jim bylo poskytnuto ubytování a strava, že jednatel žalobkyně tak měl učinit na požádání příbuzného, který je pracovníkem v psychiatrické léčebně v Maďarsku s tím, že jim to mělo prospět. Rovněž v rámci ústního jednání (protokol ze dne 23. 8. 2012) jednatel žalobkyně uvedl, že svědci u něj nepracovali; ubytoval je z dobré vůle v penzionu; svědci přijeli na doporučení lékaře z psychiatrické léčebny; jsou to těžcí alkoholici; pobyt v hřebčíně jim mohl údajně pomoci. Tyto skutečnosti žalobkyně zopakovala rovněž v odvolání proti rozhodnutí inspektorátu ze dne 20. 9. 2012. To, že danou skutečnost žalobkyně již přímo nenamítala ve svém posledním odvolání, které žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím, neznamená, že se touto otázkou žalovaný neměl zabývat, neboť co do posouzení souladu postupu inspektorátu s právními předpisy nebyl žalovaný jako odvolací správní orgán vázán důvody odvolání (srov. § 89 odst. 2 správního řádu). Zvláště to platí, jestliže tato tvrzení žalobkyně uváděla dříve (mimo jiné jsou součástí protokolu o výsledku kontroly, protokolu o ústním jednání), jsou souladná s tvrzeními obsaženými v prohlášeních svědků a obsahově nejsou v rozporu ani se zjištěními obsaženými v záznamech o kontrole. Důvod pobytu svědků na pracovišti žalobkyně a povaha jejich činnosti je přitom rozhodující při posouzení protiprávnosti jednání žalobkyně a její správně trestní odpovědnosti (srov. dále).

Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že se při zjišťování skutkového stavu inspektorát a žalovaný dopustili závažných pochybení, v důsledku nichž skutkový stav, který vzaly tyto správní orgány za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a zároveň vyžaduje zásadní doplnění. Ani skutečnost, že správní orgán má zásadní pochybnosti o důvěryhodnosti skutkových tvrzení účastníků, nemůže ospravedlnit rezignaci na dodržení elementárních pravidel správního řízení, a to tím spíše, jedná-li se o správní trestání. Proto soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a napadené rozhodnutí i bez nařízení jednání zrušil.

Z důvodů vhodnosti se však soud zabýval i dalšími žalobními body. Žalobkyně v žalobě dále namítala, že nebyly prokázány znaky závislé práce. Zdejší soud k tomu uvádí, že jednotlivými znaky závislé práce se žalovaný a inspektorát skutečně dostatečnou měrou nezabývali. V odůvodnění rozhodnutí inspektorátu ze dne 21. 2. 2014 se mimo jiné píše, že

závislá práce může být vykonávána výlučně na základě pracovní smlouvy či dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, které svědci uzavřené neměli. Svědci pracovali pro žalobkyni, jejím jménem, na její pokyn a ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti. Svědci stavěli na pracovišti žalobkyně přístřešek pro koně a vykonávali tak práci pro žalobkyni. Jelikož jim pokyny k výkonu práce dával jednatel žalobkyně, byli svědci podřízeni jednateři žalobkyně. Že vykonávali práci osobně, vyplývá z kontroly provedené inspektorátem. Zároveň jim bylo poskytováno protiplnění ve formě ubytování a stravy, navíc úplatnost není znakem závislé práce. Žalovaný pak k naplnění znaků závislé práce v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na závěry inspektorátu a dodal, že ani úplatnost, ani soustavnost nejsou definičními znaky závislé práce.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, „*společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.*“ Nejvyšší správní soud zde dále uvedl, že „*i když poskytování odměny zaměstnanci není vymezeno v zákoně jako znak závislé práce, neznamená to, že by zcela ztratilo smysl tuto otázku v rámci postihování nelegální práce zkoumat. Neboť právě pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje.*“ S ohledem na citované rozhodnutí proto zdejší soud nemůže souhlasit s inspektorátem a žalovaným, že úplatnost a soustavnost nejsou otázky, které by bylo třeba při zjišťování existence závislé práce posuzovat. Ze skutkových zjištění, která žalovaný v tomto ohledu nezpochybnil, vyplývá, že předmětná činnost byla pro žalobkyni vykonávána bezúplatně. Je sice pravdou, že inspektorát a žalovaný vycházejí z toho, že pomocníci dostali protiplnění ve formě ubytování a stravy, na druhou stranu však není tento závěr dále rozveden, zejména co do prokázání příčinné souvislosti mezi protiplněním a výkonem předmětné práce pro žalobkyni. Z naposled citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu přitom rovněž vyplývá, že v případě jednorázové mezilidské výpomoci, která není závislou prací, není drobná protihodnota vyloučena. Navíc s ohledem na to, že svědci měli být podle tvrzení žalobkyně ve správním řízení pacienti psychiatrické léčebny v Maďarsku, kteří na území České republiky neměli zajištěno ubytování, měli se inspektorát a žalovaný zabývat rovněž otázkou, zdali poskytnutí ubytování a stravy je vůbec protihodnotou za jimi odváděnou práci, nebo má povahu organizačního zajištění jejich pobytu v České republice. Těmito otázkami se tak žalovaný nezabýval dostatečně.

Inspektorát a žalovaný se zejména dostatečně nezabývali povahou vztahu mezi žalobkyní a jejími pomocníky. Uzavřeli velmi zjednodušujícím způsobem, že tento vztah měl povahu závislé práce, aniž by patřičně přihlédli k tvrzením jednatele žalobkyně (protokol o výsledku kontroly, protokol o ústním jednání), že se v případě svědků mělo jednat o osoby závislé na alkoholu, pacienti psychiatrické kliniky, kteří na pracovišti žalobkyně (v hřebčíně) neměli vykonávat závislou práci, nýbrž činnost za účelem své terapie (tzv. pracovní terapie).

V již několikrát citovaném rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Nelegální práce je nepochybně závažným a rozšířeným negativním společenským jevem a jeho původci jistě mají a budou mít snahu skrývat jej za jednání jiná, právem dovolená. Prokazování znaků jako je soustavnost či vztah podřízenosti vůči zaměstnavateli představuje v konkrétních případech pro inspektoráty práce velmi náročný úkol. Přesto na ně však nelze rezignovat a namísto odlišování různých činností jednu z nich prohlásit za neexistující (tedy tvrdit, že závislou práci je vlastně jakákoliv činnost, kterou jeden člověk vykonává pro druhého podle jeho požadavků). Není zkrátka a dobře možné v rámci boje proti nežádoucí praxi nelegálního zaměstnávání likvidovat běžný občanský život.*“

Podle zdejšího soudu je třeba předně rozlišovat závazkový právní vztah (pracovněprávní vztah je jedním z jeho druhů) na straně jedné a tzv. společenskou úsluhu či přátelskou či jinou výpomoc na straně druhé. Podle civilistické literatury úsluha (výpomoc) závazkovým právním vztahem není. Z úsluhy (výpomoci) proto nevznikají právem vynutitelná subjektivní práva a povinnosti. Porušení „pravidel“ úsluhy (výpomoci) není právem sankcionováno a jejich plnění nelze vynucovat, ale plnění je uskutečňováno dobrovolně. Jednající strany nesledují úmysl závazkový vztah založit (srov. Knappová, M., Švestka, J. a kol. *Občanské právo hmotné. Sv. II. Díl třetí: Závazkové právo*. 3. vydání. Praha: ASPI, 2002, s. 52-53). Vůle stran je podstatná rovněž pro určení, zda se v případě, že o úsluhu (výpomoc) nejde, jedná o závislou práci, nebo o jiný soukromoprávní vztah. V tomto případě by bylo rozhodující, zda vůle směřovala k uzavření závislého vztahu, či nikoliv (srov. Bělina, M., op. cit.). Pro obě tyto otázky a tedy pro závěr, že se v případě žalobkyně jednalo o umožnění výkonu závislé práce, je nezbytné zabývat se obsahem vůle stran předmětného vztahu, tedy žalobkyně a jejich pomocníků. Rovněž z tohoto pohledu není závěr o tom, že se skutečně jednalo o závislou práci, dostatečně odůvodněn.

Základním rozdílem mezi úsluhou (výpomocí) a závislou prací je podle zdejšího soudu prvek nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance. Úsluha (výpomoc) vždy musí být vykonávána mimo vztahy nadřízenosti a podřízenosti. Naproti tomu nelze ani v případě úsluhy (výpomoci) vyloučit další znaky – práci jménem jiného, pokyny činěné vůči pomocníkům. Těžko si totiž lze představit situaci, kdy by v rámci úsluhy (výpomoci) mohl pomocník vykonávat činnost dle své libovůle, a to včetně činnosti proti zájmům osoby, v jejíž prospěch by měla být vykonávána (např. by svědci stavěli přístřešek pro koně na místě k tomu pro účely hřebčína zcela nevhodném nebo by měli postavit přístřešek bez jakýchkoliv pracovních prostředků a materiálu). Rozdíl spočívá v závaznosti a vynutitelnosti těchto pokynů a v jejich dobrovolném plnění. Úsluha (výpomoc) v sobě totiž implicitně může zahrnovat dobrovolné podřízení se takovým pokynům. Závaznost a vynutitelnost pokynů však vyplývá ze vztahu nadřízenosti a podřízenosti jakožto obligatorního znaku závislé práce. Pokud tento chybí, o závislou práci se jednat nemůže. Jestliže svědci pracovali na pracovišti žalobkyně zcela dobrovolně, v rámci své terapie, neočekávali za svou práci žádnou odměnu, svědčily by tyto skutečnosti ve prospěch závěru o absenci závislé práce.

Inspektorát a žalovaný se tak měli zabývat otázkou, zdali činnost svědků není prací – výpomocí v rámci jejich pracovní terapie. Inspektorát k tomu uvedl, že hřebčín není žádným zdravotnickým střediskem, které by mělo pomáhat v léčbě s alkoholismem. Podle soudu však inspektorát a žalovaný nemohli vyloučit, že činnost svědků na pracovišti žalobkyně byla součástí jejich terapie v rámci léčby závislosti na alkoholu. Z odborné literatury, která je veřejně dostupná, totiž vyplývá, že jednou z metod léčby závislostí skutečně je léčba v terapeutických komunitách, kde léčba probíhá na venkově a mimo zdravotnické areály s tím, že její významnou součástí je práce na každodenním provozu zařízení, např. na farmě

(srov. Kalina, K. *Léčba drogově závislých*, dostupné na www.lf3.cuni.cz). Bez ohledu na to, že pracoviště žalobkyně není zdravotnickým ústavem a ze správního spisu ani nevyplyvá, že by bylo terapeutickou komunitou, tedy není vyloučeno, že předmětná činnost svědků byla součástí programu léčby jejich závislosti. Proto tuto argumentaci nemohli inspektorát a žalovaný přejít, ale museli se jí zabývat po právní stránce a v potřebném rozsahu k tomu zjistit skutkový stav (např. dotazem na psychiatrickou kliniku v Maďarsku, která měla takto své klienty na terapii vyslat).

Soud tak uzavírá, že naplnění znaků závislé práce nebylo v projednávané věci řádně posouzeno a ani v tomto směru nebylo provedeno dostatečné dokazování, na jehož podkladě by mohl být odpovědně vysloven závěr, zda činnost svědků byla závislou prací, a to i v případné situaci, kdy by se vskutku potvrdilo, že se jedná o pracovní terapii v rámci psychiatrické léčby [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušuje-li soud rozhodnutí, může podle okolností zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Tyto okolnosti zdejší soud shledal v tom, že vad řízení, zejména při zjišťování skutkového stavu, se dopustil již inspektorát a tyto byly natolik zásadního charakteru, že jejich odstraňování v odvolacím řízení spočívající v zásadním doplnění skutkových zjištění považuje soud za nevhodné a žalovanému, který je právním názorem zdejšího soudu vázán, by nezbylo než rozhodnutí inspektorátu ze dne 21. 2. 2014 zrušit a vrátit mu věc k novému projednání. Z tohoto důvodu soud společně s napadeným rozhodnutím zrušil rovněž rozhodnutí inspektorátu.

V dalším řízení inspektorát a žalovaný doplní právní úvahy a skutková zjištění, zejména se pokusí provést důkaz výslechem výše uvedených svědků, eventuálně dalších osob, popř. ověřit tvrzení žalobkyně u zmiňované psychiatrické kliniky, a to třeba i v součinnosti se žalobkyní, a dále za podklad svého rozhodnutí vezmou učiněná prohlášení uvedených svědků, která znovu vyhodnotí v kontextu doplněných podkladů. Po tomto doplnění skutkového stavu se budou opětovně zabývat otázkou, zdali žalobkyně umožnila výkon nelegální práce, a to s přihlédnutím k výkladu tohoto právního pojmu v aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Nad rámec uvedeného zdejší soud upozorňuje rovněž na skutečnost, že žalobkyni byla uložena pokuta podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Ten ve znění rozhodném pro projednávanou věc stanovil, že za správní delikt se uloží pokuta do 10.000.000,- Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 250.000,- Kč. Nálezem ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, vyhlášeným ve Sbírce zákonů dne 20. 10. 2014 (č. 219/2014 Sb.), Ústavní soud zrušil ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, a to ve vztahu ke slovům „nejméně však ve výši 250 000 Kč“. V citovaném nálezu Ústavní soud uvedl, že tato právní úprava „brání řádné individualizaci konkrétního případu, neboť spodní hranice pokuty je stanovena v takové výši, že omezuje rozhodující správní orgány přihlídnout ke specifickým okolnostem různých případů, jakož i k osobám delikventů a jejich majetkovým poměrům. Do těchto majetkových poměrů může v některých případech zasáhnout se značnou intenzitou, a jde proto o zjevně nepřiměřenou výši spodní hranice pokuty, která dosahuje ústavní dimenze“. K tomuto nálezu proto budou muset žalovaný a inspektorát při dalším rozhodování eventuálně přihlížet, dospějí-li po řádném řízení opětovně k závěru, že se žalobkyně dopustila správního deliktu. Rovněž podle Nejvyššího správního soudu „důsledky zrušujícího nálezu Ústavního soudu je nutno uplatnit ve všech probíhajících řízeních před orgány veřejné moci bez ohledu na to, v jaké procesní fázi se nacházejí, řízení o kasační stížnosti nevyjímaje“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2014, č. j. 6 Ads 80/2013–41). Inspektorát či žalovaný budou muset při rozhodování o výši sankce vycházet z právního stavu, který nastal po vyhlášení citovaného

nálezu Ústavního soudu, tedy bez existence jakékoliv minimální výše pokuty. Ze zákazu zpětné účinnosti pozdějšího zákona a výjimky z něj spočívající v povinnosti použít zákona pozdějšího, je-li to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod), totiž vyplývá, že došlo-li od spáchání činu do doby rozhodování o něm k několika změnám zákona, je třeba užít nejmírnějšího z nich. V tomto smyslu nejmírnější právní úpravu představuje § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve znění nálezů Ústavního soudu č. 219/2014 Sb.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naproti tomu plně úspěšný, neboť napadené rozhodnutí soud zrušil. Náleží mu proto náhrada nákladů řízení ve výši 16.342,- Kč. Tuto částku tvoří odměna advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika žalobkyně podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění vyhlášky č. 390/2013 Sb.], dále tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, z nich vypočtená náhrada za 21 % DPH ve výši 2.142,- Kč a konečně soudní poplatky za podanou žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku v celkové výši 4.000,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. března 2016

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Alena Lébllová